

hamarosan indul vissza a hajó, Konstantinápolynak. A doktor fogta hát a málháját s Horváth István elkíserte az utca feléig. Ott az orvos mély megilletődés közt fogott kezét Horváth Istvánnal.

— Isten áldja meg bátyámuramat!

— Isten áldja meg öcsémuramat is! — válaszolt az utolsó rákócziánus. — És áldja meg Magyarországot!

Azzal kétfelé váltak.

A doktor később megfordult és visszanézett. Slátta akkor Horváth Istvánt, amint ténfergő alakja mindjobban belehanyatlott az esti szürkületbe. Másodszor is tülökszó búgott fel a gályán.

S akkor futni kezdett a tengerpartnak. A gálya vitorláit keményen feszítette a szél.

CSATTOGÓVIRÁGOK.

*Kélik a csattogó
A Barci gyöngyréten,
Járok a rózsámmal,
Kékvirágos égben.*

*Csókos égjárásunk
Csak meg ne szakadna,
Csak az a Jóisten
Minket el ne hagyja.*

*Pirositná szívünk . . .
A kék ég mindéig,
Míg a Barciréten
Csattogófü kélik!*

*A Barcirét felett
Pásztormadár szárnyal,
Versenyf ver a szíve
A Tisza habjával.*

*Úgy ver az én szívem
Szép virágom érted,
Le is sarlózgatnám
Kedvedért a rétet.*

*Le is sarlózgatnám
Kévébe is kötném,
Jószagú boglyába
Fel is tetejezném.*

*Selyem pántlikával
Széltől meghuzatnám,
Aranykő kolonccal
Körül is aggatnám.*

*Felcsalogatnálak
Csókos tetejébe,
Onnan meg, onnan meg
Két karom egébe . . .*

* * *

*Tiszapartján Barciréten
Aranyhajú nyári délben,
Nyárfák tövén susnyók alján
Megölelt egy szép szívárvány.*

*Szívárványom, gyöngyreményem,
A Jóistent arra kérem,
Addig legyél csak az enyém,
Még virágot hajt a jenyér.*

*Azt pedig hajt örökéig,
Mert a virág mindig kélik,
Tiszapartján télen-nyáron
Nékem virulsz szép virágom.*